

[Boligministeren]

Boligministeren (Ove Hove):

Afgørende for, om der er tilbudspligt i en ejendom, er antallet af lejligheder i ejendommen. Såfremt en ejendom ved udmatrikulering opdeles i flere selvstændige ejendomme på hver sit matrikelnummer, må afgørelsen af, om der er tilbudspligt i den udmatrikulerede ejendom, følge de almindelige regler og træffes på grundlag af antallet af lejligheder.

Indtil ændringen i 1977 af ejerlejlighedsloven, hvor kravet om tilbud blev aktuelt, hvis der var mindst 13 beboelseslejligheder, kunne problemet omkring udstykning af en ejendom med henblik på omgåelse af tilbudspligten måske opstå.

Efter lovændringen, hvor tilbudspligten udløses, når der er 6 lejligheder i ejendommen, vil det kun i sjældne tilfælde være aktuelt at udhule bestemmelserne om tilbudspligt ved at udmatrikulere en del af en ejendom.

Det bemærkes, at udstykning af en ejendom kun kan finde sted, hvis der ikke ved delingen opstår forhold, som er i strid med bestemmelser, som er fastsat i eller i medfør af gældende love. Dette indebærer bl. a., at en række bestemmelser i byggeloven og bygningsreglementet, der har relation til nabo-skel, skal overholdes, når en ejendom deles og der derved opstår nye skel. Disse bestemmelser sammenholdt med andre bestemmelser i byggelovgivningen og anden lovgivning vil ofte være til hinder for, at en sådan udstykning kan finde sted.

Til *socialministeren* (19/1 78) af:

Tyroll (VS):

»Vil ministeren stoppe Københavns socialborgmester Pelle Jarmers tilsidesættelse af punkterne 17 og 6 i socialministeriets cirkulære af 29. marts 1976 om institutioner under kommunen ved, som betingelse for at indgå overenskomst med flere selvejende institutioner, at stille krav om ændring af de hidtil gældende vedtægter for daginstitutionerne, herunder krav om indskrænkninger i adgangen til at lede institutionerne kollektivt samt krav om, at medarbejdere ikke kan have sæde i bestyrelsen?«

(Spm. nr. 362).

Begrundelse.

Onsdag den 18. januar 1978 spurgte jeg socialministeren, om ministeren kunne bekræfte, at der ikke i bistandsloven og eksisterende cirkulærer er baggrund for at gennemtvinge ændringer i bestående selvejende institutioners forhold i forbindelse med indgåelsen af overenskomst med kommunerne. Ministeren svarede bekræftende med henvisning til punkt 17 i det omtalte cirkulære fra socialministeriet, hvori det bl. a. hedder: – Vedtægter for selvejende institutioner, der er oprettet og anerkendt eller drevet i henhold til tidligere lovgivning før 1. april 1976, forbliver gældende efter deres indhold, medmindre bestyrelsen rejser spørgsmål om en ændring.

På trods af disse klare bestemmelser forsøger socialborgmester Pelle Jarmer sig med et pres over for de selvejende institutioner ved at kræve, at de inden 6 dage fra den 13. januar 1978 i underskrevet stand skal returnere en ny vedtægt, som er udformet på socialborgmester Pelle Jarmers foranledning. Det er ikke bestyrelserne for de selvejende institutioner, der ønsker disse ændringer.

Med disse krav forsøger socialborgmester Pelle Jarmer sig med en ophævelse af punkt 6 i det omtalte cirkulære fra socialministeriet, vel at mærke når det drejer sig om selvejende institutioner med kollektiv ledelse. Denne ledelsesform skal gøres tidsbegrænset ved kravet om følgende formulering: Institutionen har med virkning fra 1. januar 1978 og indtil 31. december 1979 tilladelse til, at institutionen ledes kollektivt.

Hvad der herefter skal ske, fremgår ikke, men det er åbenbart ikke umiddelbart meningen, at punkt 6 i socialministeriets cirkulære skal være gældende for disse institutioner. Punkt 6 lyder: Den overordnede ledelse af institutionen varetages af en bestyrelse, der ansætter en leder til at varetage den daglige ledelse og drift.

De funktioner, der påhviler lederen, kan udføres af flere personer i forening eller opdeles mellem flere personer.

Endvidere er der ingen steder i socialministeriets cirkulærer optaget bestemmelser om, at medarbejdere ikke kan have sæde i bestyrelsen for institutionerne. Dette er udelukkende socialborgmester Pelle Jarmers opfindelse og strider åbenbart imod socialministerens intentioner, som kom til udtryk i et svar den 18. februar 1976 til hr. Albertsen (Folketingstidende, spalte 6176 til 6178). Heraf